

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/44/2020
Identifikačné číslo spisu: 8216200358
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8216200358.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. Z., bývajúceho v G., E. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, proti žalovanému I. K., bývajúcemu v S., N. XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, o zaplatenie 36.513,31 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5C/33/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2019 sp. zn. 8Co/43/2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2019 sp. zn. 8Co/43/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. decembra 2018 č. k. 5C/33/2016-161 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 36.513,31 € s bližšie určeným úrokom z omeškania, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 25,50 %.

1.1. Právne vec odôvodnil ustanoveniami čl. 11 ods. 4, čl. 15 Základných princípov CSP, § 215 CSP, § 488, § 489, § 498, § 657, § 558, § 559, § 565, § 101, § 103, § 107 ods. 1, 2, 3, § 110, § 117, § 48 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd ustálil, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu platného právneho úkonu - zmluvy o pôžičke. Zmluva je síce datovaná dňom 7. júna 2006, avšak dôležitý je dátum jej podpísania oboma zmluvnými stranami dňa 16. júna 2006 na Notárskom úrade. Navyiac už aj v čase 7. júna 2006, ako aj dňa 16. júna 2006 si musel byť žalovaný vedomý skutočnosti, že peniaze mu boli reálne odovzdané a že ich bude musieť vrátiť späť veriteľovi. Preto v tomto súd nemohol prihliadať na námietky žalovaného.

1.3. Ďalej súd uviedol, že stranám sporu nič nebránilo uzavrieť dohodu o splácaní dlhu v splátkach s následkami podľa ust. § 565 OZ uvedenom v čl. III. Zmluvy. Rovnako nič nebránilo žalovanému jednostranným právnym úkonom uznať dlh, ktorý mu reálne vznikol odovzdaním peňazí. Dohoda ako aj uznanie dlhu v Zmluve o pôžičke tak predstavujú platné právne úkony spĺňajúce všetky podmienky uvedené v ust. § 656 OZ a § 558 OZ. Žalobca ako veriteľ si uplatnil svoje právo na zaplatenie celej

požičanej sumy podaním žaloby na súde dňa 25. januára 2016, teda po splatnosti splátky splatnej dňa 20. januára 2016 (pozn. 109.splátka) v lehote do splatnosti ďalšej splátky, teda včas. Podľa názoru súdu teda nastala splatnosť celého dlhu uplatnením nároku žalobcu na súde, pričom zosplatenie celého dlhu žiadnym spôsobom nesúvisí s dojednaním o odstúpení od zmluvy, resp. vôbec na tento inštitút nie je viazané (vid' ust. § 656 OZ). Súd poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 640/2014.

1.4. V podstatnom prvostupňový súd uzavrel, že zmluva o pôžičke, dojednanie o zosplatení dlhu podľa § 656 OZ a jednostranné uznanie dlhu žalovaným boli platnými právnymi úkonmi a teda na ich základe je žalovaný povinný plniť dlh žalobcovi. V prevyšujúcej časti (čo do počiatku omeškania) žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 26. augusta 2019 sp. zn. 8Co/43/2019 (i) návrh na prerušenie konania zamietol, (ii) potvrdil prvostupňový rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby a (iii) vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že v posudzovanej veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

2.2. K odvolacím námietkam žalovaného postupne uviedol, že ak je žalobou uplatnený nárok na peňažné plnenie, vychádzajúci zo skutkového stvrdenia žalobcu, že žalovanému požičal žalovanú sumu, ktorú mu aj reálne odovzdal, pričom žalovaný pohľadávku neuhradil a došlo k odstúpeniu od zmluvy o pôžičke, kedy sa celý dlh stal splatným (bezdôvodné obohatenie), avšak podľa názoru súdu prvej inštancie v konaní nebolo preukázané vykonanie písomného odstúpenia od zmluvy o pôžičke pred podaním žaloby, podľa názoru odvolacieho súdu nie je zmenou skutkového stavu vymedzeného v žalobe, ak súd posúdil nárok žalobcu na zaplatenie požadovanej čiastky podľa hmotnoprávných noriem upravujúcich zmluvu o pôžičke.

2.3. Čo sa týka tvrdenej neplatnosti uznania dlhu pre absenciu náležitosti, k tomu odvolací súd uviedol, že formulácia uznania dlhu v zmluve o pôžičke zodpovedá ustanoveniu § 558 OZ. V odvolaní nebola spochybnená výška ani dôvod. Určitosťou uznávacieho prejavu sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“, (pozri R 25/1993)], ktorý vyslovil, že požiadavka určitosti uznávacieho prejavu v zmysle § 110 ods. 1 OZ čo do dôvodu a výšky je splnená aj bez výslovného použitia výrazu „uznanie dlhu“, ak z okolností prípadu je nepochybné, že išlo o uznávací prejav. V zmluve o pôžičke v bode IV. je uvedené, že „dlžník výslovne uznáva svoj dlh voči veriteľovi“. Podľa názoru odvolacieho súdu je preto nepochybné, že išlo o uznávací prejav. Ak žalovaný (dlžník) v zmluve o pôžičke formuloval svoj uznávací prejav tak, že „uznáva svoj dlh“, odvolací súd mal za to, že táto formulácia zodpovedá určitosti uznávacieho prejavu podľa ustanovenia § 110 ods. 1 OZ.

2.4. Žalovaný podaním zo dňa 31. mája 2019, t. j. v rámci odvolacieho konania podal (aj) návrh na prerušenie konania. Návrh odôvodnil tým, že paralelne s civilným sporovým konaním je v tejto veci vedené trestné konanie pred Okresnou prokuratúrou Bardejov, sp. zn. 1Pn/248/19/7701-3, ktoré súvisí s prejednávanou vecou. V tomto trestnom konaní vystupuje žalovaný ako poškodený trestným činom podvodu, pričom sa v ňom riešia otázky úzko súvisiace s konaním sp. zn. 5C/33/2016 ohľadne existencie Zmluvy o pôžičke zo 7. júna 2006. Žalovaný mal za to, že výsledok tohto trestného konania, môže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej. Odvolací súd konštatoval, že platnosť tejto zmluvy v podanom odvolaní žiadnym právne významným argumentom žalovaný nespochybnil. Za tohto stavu požiadavka žalovaného na prerušenie konania by bola v rozpore s článkom 17CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Preto návrh na prerušenie konania zamietol.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho výroku II. a III. podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), a to podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. Navrhol napadnuté odvolacie rozhodnutie najvyšším súdom zmeniť tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP žalovaný namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku uznania dlhu, keď ho v okolnostiach posudzovanej veci považoval za

platné. Podľa názoru žalovaného bolo uznanie dlhu neplatné, pretože nespĺňalo jednu zo zákonom predpokladaných náležitosti uvedených v § 558 OZ - vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh. V tomto ohľade poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/116/2009 a 4MCdo/1/2007 (pre prípad dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP) resp. na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/173/2011 a R 25/1993 (pre prípad dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaný tiež namietal, že uznanie dlhu bolo neplatné aj z dôvodu, že obchádza zákon (§ 39 OZ), keďže bolo súčasťou zmluvy, z ktorej dlh vznikol. V tomto ohľade poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obo/17/2010 a na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica (15CoE/147/2010 a 1CoE/166/2015), Krajského súdu v Trnave (24CoE/191/2012), ktoré závery aproboval aj ústavný súd (I. ÚS 349/2016 a II. ÚS 667/2014).

3.3. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaný ďalej namietal, že nižšie súdy nesprávne právne posúdili otázku zmeny žaloby (iba) ako zmenu skutkových tvrdení, pričom táto otázka mala význam pri posúdení premlčania sporného nároku. V tomto ohľade uviedol, že žalobca pôvodne v žalobe uvádzal, že odstúpil od Zmluvy o pôžičke, na základe čoho sa domáhal zaplatenia celého dlhu a až na pojednávaní konanom dňa 16. apríla 2018 žalobca uviedol, že od zmluvy ani ústne, ani písomne neodstúpil. Preto nesúhlasil s tým, ak potom nižšie súdy bez zmeny žaloby (§ 140 CSP) posúdili nárok žalobcu ako plnenie zo zmluvy a nie ako bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v tomto poukázal na rozhodnutia českého najvyššieho súdu sp. zn. 29Odo/439/2002, 29Odo/649/2001 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/202/2016 (R 70/2018), 3Cdo/26/2008, 1MObdov/19/2007.

3.4. Ak by bolo uznanie dlhu neplatné a inak posúdená otázka zmeny žaloby (body 3.1., 3.2. a 3.3.) platila by v danej veci trojročná premlčacia lehota a bolo by premlčaných prvých 99 splátok, t. j. pred 16. aprílom 2015, ktorý názor žalobca oprel o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, vzhľadom na existenciu rozhodnutia ZSP 30/2009.

3.5. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ alt. písm. b/ CSP (podľa toho, či ustálená prax dovolacieho súdu existuje alebo nie, pozn.) žalovaný namietal (aj) nesprávny výklad článku III Zmluvy o pôžičke nižšími súdmi. V tejto súvislosti uviedol, že nižšie súdy vyložili citovaný článok tak, že zakladá ako právo odstúpiť od zmluvy, tak aj stratu výhody splátok. Podľa jeho názoru - aj vzhľadom na existenciu slovného výrazu „teda“ - a pri zachovaní výkladu v neprospech účastníka zmluvy, ktorý zmluvu koncipoval [I. ÚS 243/07 (princíp contra proferentem)], sa mal tento článok Zmluvy o pôžičke vykladať tak, že sa viaže iba na prípad odstúpenia od zmluvy. Pretože žalobca od zmluvy neodstúpil, celá pôžička sa nemohla stať splatnou (splátky boli vypočítané na obdobie viac ako 18 rokov od mesiaca januára 2007). Z uvedeného vyplýva, že nižšie súdy nesprávne priznali žalobcovi aj splátky, ktoré ešte neboli splatnými a tým aj nesprávne určili ich príslušenstvo.

3.6. V neposlednom rade žalovaný v rámci dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP - pre prípad neplatnosti uznania dlhu (body 3.1. a 3.2.) - namietal (aj) nesprávne právne posúdenie otázky začiatku plynutia premlčacej doby pri zosplatnení dlhu (§ 103 veta druhá OZ). Nižšie súdy vychádzali z momentu doručenia žaloby súdu, teda ani nie od doručenia žaloby žalovanému, hoci podľa jeho názoru premlčacia doba mala začať plynúť najneskôr od zročnosti splátky za mesiac január a február 2007 (žalovaný pôžičku nezačal splácať, pozn.), kedy žalobca aj podľa svojho tvrdenia odstúpil od zmluvy.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (bod 3.1.) je prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §

420 a § 421 CSP.

7. Žalovaný najskôr v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. a/ (alternatívne písm. c/) CSP namietal, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku uznania dlhu, keď ho v okolnostiach posudzovanej veci považoval za platné. Podľa názoru žalovaného bolo uznanie dlhu neplatné, pretože nespĺňalo jednu zo zákonom predpokladaných náležitostí uvedených v § 558 OZ - vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh. V tomto ohľade poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/116/2009, 4MCdo/1/2007, 6Cdo/173/2011 a R 25/1993 (bod 3.1.).

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolateľ náležitým spôsobom vymedzil právnu otázku (či uznanie dlhu je platné, ak neobsahovalo všetky zákonné náležitosti podľa § 558 OZ), pri riešení ktorej sa odvolací súd - podľa názoru dovolateľa - odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a ním tvrdený odklon vysvetlil a doložil označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu (pozri bod 7 in fine). Najvyšší súd preto skúmal, či dovolanie žalobcu je v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné.

10.1. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo/1/2007 uviedol, že „[u]znanie dlhu zákon vymedzuje ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník dáva veriteľovi najavo, že svoj záväzok uznáva. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) je na platnosť uznania dlhu potrebná písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky...“. V rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/116/2009 (ktorého správnosť potvrdil Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 68/2011, pozn.) v tejto súvislosti najvyšší súd potvrdil správnosť názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého „k platnosti ... právneho úkonu (uznania dlhu, pozn.), okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony je potrebné, aby dlžník vyjadril prísľub zaplatiť dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku v akom dlh uznáva.

10.2. Pokiaľ žalovaný v podanom dovolaní poukazoval aj na konkurujúce názory odvolacieho súdu (6Cdo/173/2011 a 2Cz/60/1991) najvyšší súd dodáva, že vo veci sp. zn. 6Cdo/173/2001 dovolací súd vychádzal z iných skutkových a právnych súvislostí. Jednalo sa tu o náhradu za vecné bremeno zriadené v súvislosti s výstavbou vodohospodárskeho diela, v ktorej veci sa posudzoval list žalovanej (uznanie dlhu), v ktorom žalovaná okrem iného vyjadrila vôľu zaplatiť žalobkyni - na rozdiel od teraz posudzovanej veci - požadovanú náhradu po vypracovaní geometrických plánov a zapísaní vecného bremena, ako aj po vyčíslení náhrady znaleckým posudkom. Navyše nosné dôvody tohto rozhodnutia spočívali v nepreskúmateľnosti odvolacieho rozhodnutia, keď sa tento s uvedeným listom (uznaním dlhu) nijako nevysporiadal a teda jeho právny názor o premĺčaní nároku bol predčasným. Podobne za konkurujúci právny názor k rozhodnutiam odvolacieho súdu uvedeným v bode 10.1. nemožno považovať ani označené rozhodnutie 2Cz/60/1991 (R 25/93), na ktoré okrem žalovaného poukazoval aj odvolací súd (bod 2.3.). V tomto rozhodnutí interpretoval najvyšší súd ustanovenie § 110 ods. 1 OZ (v znení platnom do 31.12.1991), t. j. v čase, keď ešte nebolo účinné ustanovenie § 558 OZ a v rámci tejto interpretácie - bez významu k teraz nastolenej právnej otázke - vyslovil názor, že o uznanie dlhu v zmysle § 110 ods. 1 OZ čo do dôvodu a výšky je splnená aj bez výslovného použitia výrazu "uznanie dlhu" ak z okolností prípadu je nepochybné, že išlo o uznávací prejav.

10.3. Nad rámec rozhodnutí uvedených v bode 10.1. najvyšší súd poukazuje (aj) na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/79/2005 („... Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ)

je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výška...“).

10.4. Najvyšší súd k vyššie uvedenému dodáva, že nielen prevažujúca súdna prax, ale i relevantná právna teória de lege lata zvyrazňuje pri uznaní dlhu (§ 558 OZ) náležitosť „sľubu zaplatiť dlh“ : «i napriek tomu, že sa bežne hovorí o „uznaní dlhu“, striktné formálne ide o „uznanie zaplatenia“ dlhu, s dôrazom na samotné zaplatenie a nie dlh ako taký.» (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 2080 - 2091).

11. Pokiaľ potom uznávací prejav žalovaného v bode IV. Zmluvy o pôžičke zo 7. júna (16. júna) 2006 explicitne ani implicitne neobsahoval (aj) prísľub zaplatiť dlh (pozri č. 1. 8 spisu), ako osobitnú náležitosť uznania dlhu podľa § 558 OZ (písomná forma, sľub zaplatiť dlh a vymedzenie dlhu čo do dôvodu aj výšky) a odvolací súd napriek tomu považoval takéto uznanie dlhu za platné, neostalo najvyššiemu súdu iné, ako akceptovať dovolacie výhrady žalovaného. Neplatnosť uznania dlhu žalovaného, ktorá je nielen podľa názoru dovolateľa, ale tiež najvyššieho súdu zrejma, má zásadný význam pre vecné posúdenie žaloby.

12. Dovolací súd z týchto dôvodov uzatvára, že v predmetnej otázke (či uznanie dlhu je platné, ak neobsahovalo prísľub zaplatiť dlh podľa § 558 OZ) sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Táto okolnosť zakladá prípustnosť dovolania. Vzhľadom na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu pri riešení tejto otázky nie je vecne správne, je podané dovolanie tiež dôvodné. Dovolací súd z týchto dôvodov konštatuje opodstatnenosť argumentácie žalovaného, v zmysle ktorej dovolaním napadnuté rozhodnutie spočíva v tomto smere v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP).

13. Žalovaný v podanom dovolaní argumentoval aj ďalšími dovolacími dôvodmi, v rámci ktorých poukazoval na nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom (body 3.2. až 3.6.). Uvedené dôvody ale súviseli s otázkami, ktoré z pohľadu nosných právnych záverov tohto dovolacieho rozhodnutia a prvoplánového následného posúdenia vznesenej námietky premlčania (ktoré predchádza vecnému posúdeniu nároku, pozn.) sa javia ako predčasné, rešpektujúci princíp decíznej subsidiarity.

14. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v zmysle týchto ustanovení zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

15. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.